

Helaas ben ik er pas recent op geweest dat dit wetsvoorstel voor consultatie beschikbaar was, dus ik kan slechts een korte reactie geven.

Het doel van dit wetsvoorstel (in uw eigen woorden) is als volgt: "Met de strafbaarstelling van kinderkoop wordt beoogd kinderkoop te voorkomen". Het lijkt me dat mensenhandel al strafbaar is en dat er veel moeite wordt gedaan om dat te voorkomen. Dit wetsvoorstel lijkt er slechts op gericht om het draagmoederschap en het wensouderschap te demoniseren. Bovendien lijkt het voorstel gebaseerd te zijn op een onrealistische weergave van hoe het draagmoederschap plaatsvindt

Om dit laatste punt te illustreren, zou ik graag onze ervaring delen. Mijn echtgenoot en ik zijn 16 jaar samen, waarvan 11 jaar getrouwd. Vanaf het moment dat wij elkaar leerden kennen hebben wij altijd een kinderwens gehad. Nu ben ik echter beland in een internationale carrière waardoor wij elke paar jaar van lokatie verwisselen. Dat maakt het onmogelijk om te adopteren, waarbij landen toch graag financiële en andere historie willen analyseren.

Dit was de reden waarom wij voor een draagmoeder kozen. Om dit te doen namen wij in December 2016 een agency in de hand in Washington DC. Die agency heeft vervolgens gezocht naar een goed matchende draagmoeder voor ons. En zo kwamen wij terecht bij C. Zij is een getrouwde dame, met twee leuke kids, en een leuke baan (als leraar). Na de zeer zware zwangerschap van haar beste vriendin had zij zich ooit aangeboden als diens draagmoeder. Uiteindelijk is dat niet doorgedaan, maar enkele jaren later realiseerde ze zich dat zwangerschappen haar heel goed afgaan en dat ze toch heel graag een familie wilde helpen. En zo werden wij dus gematcht. Nadat alle partijen (ook haar echtgenoot, natuurlijk) instemden begonnen het meest frustrerende proces: hoewel er weinig uitzonderlijks was, was de onderhandeling tussen de advocaten een lange procedure om er voor te zorgen dat alles helemaal goed geregeld was. Wij hadden ondertussen dagelijks contact met haar via Whatsapp om elkaar beter te leren kennen.

In februari 2018 was het dan zover: wij ontmoetten elkaar voor het eerst in levende lijve in San Diego, bij onze fertilitetskliniek. Een heel bijzonder moment, vanwege de ontmoeting, maar ook vanwege het feit dat daar het verhaal van onze baby is begonnen. Zes weken later bleek C inderdaad zwanger te zijn, en wij zijn daarna nog voor de 16-weeken echo en rond week 30 bij haar en haar familie op bezoek geweest. Haar vriendengroep heeft ons opgenomen en organiseerde leuke dingen als wij op bezoek kwamen (een baby shower, dinertjes, etc). Alsof we "part of the family" waren.

In oktober 2018 werd onze dochter geboren: een heel bijzonder moment waarbij wij in de verloskamer erbij waren, net als C's echtgenoot. Wij zijn in totaal zes weken in Oregon gebleven, waar wij C dagelijks zagen en we onze band nog verder versterkt hebben. Zij is nu echt onderdeel van onze familie.

Enkele maanden later vertelde zij ons dat het proces haar zo goed had befallen dat ze het nog een keer wilde doen, en het liefst met ons. Nou was dat voor ons niet haalbaar, maar C heeft daarna met een andere wensouder gematcht en is vorige week bevallen van een jongen.

Dit persoonlijke verhaal deel ik graag om te laten zien hoe mooi en persoonlijk een draagmoedertraject kan zijn. Een goede wettelijke regeling om de excessen te voorkomen die plaats zouden kunnen vinden is natuurlijk heel belangrijk, en er zijn dingen die op dit moment zeker beter zouden moeten worden geregeld (het verkrijgen van een Nederlands paspoort voor onze dochter was niet makkelijk, bijvoorbeeld). Maar het gebruik van het tendentieuze woord "kinderkoop" en de sterke twijfel aan de motivatie van de verschillende partijen maakt dit een voorstel dat meer kapot maakt dan dat het helpt.